

Αγίου Νικολάου Βελιμίροβιτς, Ἐπισκόπου Ἀχρίδος (1880 - 5/18 Μαρτίου 1956) Εὐλόγησε τοὺς ἐχθροὺς μου, ὦ Κύριε!

Εὐλόγησε τοὺς ἐχθροὺς μου, ὦ Κύριε! Ἀκόμη κι ἐγὼ τοὺς εὐλογῶ καὶ δὲν τοὺς καταριέμαι. Οἱ ἐχθροὶ μὲ ἔχουν ὀδηγήσει μέσα στὴν ἀγκάλη Σου περισσότερο ἀπὸ ὅτι οἱ φίλοι μου. Οἱ φίλοι μὲ ἔχουν προσδέσει στὴν γῆ, ἐνῶ οἱ ἐχθροὶ μὲ ἔχουν λύσει ἀπὸ τὴν γῆ καὶ ἔχουν συντρίψει ὅλες τὶς φιλοδοξίες μου στὸν κόσμο. Οἱ ἐχθροὶ μὲ ἀποξένωσαν ἀπὸ τὶς ἐγκόσμιες πραγματικότητες καὶ μὲ ἔκαναν ἕναν ξένο καὶ ἄσχετο κάτοικο τοῦ κόσμου. Ὅπως ἀκριβῶς ἕνα κυνηγημένο ζῶο βρίσκεται ἀσφαλέστερο καταφύγιο ἀπὸ ἕνα μὴ κυνηγημένο, ἔτσι καὶ ἐγὼ καταδιωγμένος ἀπὸ τοὺς ἐχθροὺς, ἔχω εὐρὴ τὸ ἀσφαλέστερο καταφύγιο προφυλασσόμενος ὑπὸ τὸ σκῆνωμά Σου, ὅπου οὔτε φίλοι, οὔτε ἐχθροὶ μποροῦν ν' ἀπωλέσουν τὴν ψυχὴ μου.

Εὐλόγησε τοὺς ἐχθροὺς μου, ὦ Κύριε! Ἀκόμη κι ἐγὼ τοὺς εὐλογῶ καὶ δὲν τοὺς καταριέμαι. Αυτοὶ μᾶλλον παρὰ ἐγὼ, ἔχουν ὁμολογήσει τὶς ἀμαρτίες μου ἐνώπιον τοῦ κόσμου. Αὐτοὶ μὲ ἔχουν μαστιγώσει κάθε φορὰ ποὺ ἐγὼ εἶχα διστάσει νὰ μαστιγωθῶ. Μὲ ἔχουν βασανίσει κάθε φορὰ ποὺ ἐγὼ εἶχα προσπαθήσει ν' ἀποφύγω τὰ βάσανα. Αὐτοὶ μὲ ἔχουν ἐπιπλήξει κάθε φορὰ ποὺ ἐγὼ εἶχα κολακεύσει τὸν ἑαυτό μου. Αὐτοὶ μὲ ἔχουν κτυπήσει κάθε φορὰ ποὺ ἐγὼ εἶχα παραφουσκώσει μὲ ἀλαζονεία.

Εὐλόγησε τοὺς ἐχθροὺς μου, ὦ Κύριε! Ἀκόμη κι ἐγὼ τοὺς εὐλογῶ καὶ δὲν τοὺς καταριέμαι. Κάθε φορὰ ποὺ εἶχα κάνει τὸν ἑαυτό μου σοφὸ, αὐτοὶ μὲ ἀποκάλεσαν ἀνόητο. Κάθε φορὰ ποὺ εἶχα κάνει τὸν ἑαυτό μου δυνατό, αὐτοὶ μὲ περιγέλασαν σὰν νὰ ἦμουν νᾶνος. Κάθε φορὰ ποὺ θέλησα νὰ καθοδηγήσω ἄλλους, αὐτοὶ μὲ ἔσπρωξαν στὸ περιθώριο. Κάθε φορὰ ποὺ εἶχα σκεφθεῖ ὅτι θὰ κοιμόμουν εἰρηνικά, αὐτοὶ μὲ ζύπνησαν ἀπὸ τὸν ὕπνο. Κάθε φορὰ ποὺ προσπάθησα νὰ κτίσω σπίτι γιὰ μία μακρὰ καὶ ἡρεμὴ ζωὴ, αὐτοὶ τὸ κατεδάφισαν καὶ μὲ ἔβγαλαν ἔξω. Στ' ἀλήθεια οἱ ἐχθροὶ μου μὲ ἔχουν ἀποσυνδέσει ἀπὸ τὸν κόσμο καὶ ἄπλωσαν τὰ χέρια μου στὸ κρᾶσπεδο τοῦ ἱματίου Σου.

Εὐλόγησε τοὺς ἐχθροὺς μου, ὦ Κύριε! Πλήθυνέ τους καὶ κᾶνε τους ἀκόμη πιὸ σκληροὺς ἐναντίον μου. Ὡστε ἡ καταφυγὴ μου σὲ σένα νὰ μὴ ἔχει ἐπιστροφή, ὥστε καὶ κάθε ἐλπίδα μου στοὺς ἀνθρώπους νὰ διαλυθεῖ ὡς ἰστός ἀράχνης, ὥστε ἀπόλυτη εἰρήνη ν' ἀρχίσει νὰ βασιλεύει στὴν ψυχὴ μου, ὥστε ἡ καρδιά μου νὰ γίνεῖ ὁ τάφος τῶν δυὸ κακῶν διδύμων μου ἀδελφῶν τῆς ἀλαζονείας καὶ τοῦ θυμοῦ. Ὡστε νὰ μπορέσω νὰ ἀποθηκεύσω ὅλους τοὺς θησαυροὺς μου ἐν οὐρανοῖς ὥστε νὰ μπορέσω γιὰ πάντα νὰ ἐλευθερωθῶ ἀπὸ τὴν αὐταπάτη, ἡ ὁποία μὲ περιέπλεξε στὸ θανατηφόρο δίκτυ τῆς ἀπατηλῆς ζωῆς.

Εὐλόγησε τοὺς ἐχθροὺς μου, ὦ Κύριε! Ἀκόμη κι ἐγὼ τοὺς εὐλογῶ καὶ δὲν τοὺς καταριέμαι. Οἱ ἐχθροὶ μὲ δίδαξαν νὰ μάθω - αὐτὸ ποὺ δύσκολα μαθαίνει κανεὶς - ὅτι ὁ ἄνθρωπος δὲν ἔχει ἐχθροὺς στὸν κόσμο ἐκτὸς ἀπὸ τὸν ἑαυτό του. Μισεῖ κάποιος τοὺς ἐχθροὺς του μόνον ὅταν ἀποτυγχάνει ν' ἀναγνωρίσει ὅτι δὲν εἶναι ἐχθροὶ ἀλλὰ σκληροὶ καὶ ἄσπλαχνοὶ φίλοι. Εἶναι πράγματι δύσκολο γιὰ μένα νὰ πῶ ποιὸς μοῦ ἔκανε περισσότερο καλὸ καὶ ποιὸς μοῦ ἔκανε περισσότερο κακὸ στὸν κόσμο- οἱ ἐχθροὶ ἢ οἱ φίλοι; Γι' αὐτὸ εὐλόγησε, ὦ Κύριε, καὶ τοὺς φίλους μου καὶ τοὺς ἐχθροὺς μου...